

Arrest

nr. 295 309 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 4 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 1 december 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier (brief Roemenië ivm takeback request, map landeninformatie) blijkt dat aan de verzoekende partij op 22 december 2021 de vluchtelingenstatus toegekend werd. Los van het feit of verzoekende partij hiervan op de hoogte werd gebracht of niet, zijn er geen gegevens waaruit blijkt dat zij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij haalt aan dat personen die internationale bescherming genieten in Roemenië een bewijs van een legale woonplaats moeten kunnen voorleggen om een verblijfskaart te verkrijgen (AIDA, "Country Report Romania, Update 2022", mei 2023, p. 137). Verzoekende partij toont echter niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Roemenië er niet in zal slagen om een verblijfsvergunning te bekomen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië, dat de bescherming die haar in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat zij heden niet over een verblijfsvergunning beschikt, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming zou beschikken. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg. Begunstigden van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in Regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor periode van maximum 1 jaar. In de praktijk moeten zij na drie maanden een vergoeding betalen in een aantal steden. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. In principe hebben begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden toegang tot arbeidsmarkt als de eigen onderdanen. Echter, is het voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties zoals dokters in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden en voor een periode van 12 maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit weigeren om veiligheidsredenen aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor 2 jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, "Country Report Romania, Update 2022", mei 2023, p. 137). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld.

Met betrekking tot de leefomstandigheden in Roemenië, waar verzoekende partij kritiek op uit in haar verzoekschrift, stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Roemenië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk de slechte omstandigheden in het opvangcentrum en de slechte behandeling door de Roemeense politie (CGVS, p. 8, 12), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn."

Verzoekende partij verbleef slechts tien dagen in Roemenië, zonder op dat ogenblik een statuut toegekend gekregen te hebben, waardoor zij bezwaarlijk uitspraak kan doen over de behandeling van erkende vluchtelingen in Roemenië. De ernstige feiten en situaties van racisme en mishandeling waar verzoekende partij gewag van maakt, hoe betreurenswaardig ook, situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië. De leefomstandigheden waar zij naar verwijst alsook de situatie

waarin zij volgens haar eigen verklaringen geen beroep kon doen op de gezondheidszorg, betreffen situaties van personen die zich in de procedure bevinden om erkend te worden, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus toegekend gekregen heeft.

Verzoekende partij komt niet verder dan een louter theoretisch betoog onder verwijzing naar het AIDA-rapport aangaande de eventuele moeilijkheden die internationaal beschermden in Roemenië kunnen ondervinden, zoals met sociale huisvesting en gezondheidszorg, maar verbindt dit op geen enkele manier met haar eigen persoon. Zij stelt enkel dat zij zich niet tijdig ingeschreven heeft voor het integratieprogramma dat aangeboden wordt in Roemenië (dit dient te gebeuren binnen de drie maanden na het verkrijgen van de beschermingsstatus) waardoor zij naar eigen zeggen geen toegang zou hebben tot sociale bijstand, huisvesting of de arbeidsmarkt. Uit de algemene informatie omtrent dit integratieprogramma blijkt echter niet dat dit verplicht is voor personen die internationale bescherming genieten. Uit de algemene informatie die door verzoekende partij bijgebracht wordt, blijkt bovendien nergens dat het inschrijven voor die integratieprogramma verplicht is. De verzoekende partij zal ook zonder deelname aan dit programma toegang hebben tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en bepaalde voordelen van de sociale bijstand. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport ook dat zij in Roemenië beroep kan doen op verschillende NGO's voor bijvoorbeeld taallessen (AIDA, p. 134). Bovendien wordt nergens door verzoekende partij aangetoond dat zij zich niet alsnog zou kunnen inschrijven voor dit integratieprogramma bij een terugkeer naar Roemenië. Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij, doordat zij zich niet ingeschreven heeft in het integratieprogramma dat aangeboden wordt in Roemenië, in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen bij een terugkeer naar dit land.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Roemenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Roemenië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 september 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de Raad onvoldoende rekening gehouden heeft met de werkelijke situatie in Roemenië en het gegeven dat zij er onder een andere ID een VIB heeft ingediend, nl. deze van haar nicht. Weliswaar zijn er de vingerafdrukken maar het ID-verschil met alle gevolgen vandien, wordt onder de mat geschoven. Er is het risico op mensonterende omstandigheden, daarom vraagt zij af te wijken van de voorafgaande beschikking.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 4 augustus 2023 opgenomen grond.

Verzoekende partij gaat immers niet of nauwelijks, laat staan concreet in op de inhoud van voormelde beschikking. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de Raad onvoldoende rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie in Roemenië, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van beschikking waarin enerzijds wordt gemotiveerd op basis van landeninformatie dat in de hem voorgelegde informatie voor Roemenië geen sprake is van een situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, anderzijds de individuele omstandigheden van de verzoekende partij werd beoordeeld. Met haar algemeen betoog ter terechtzitting doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de concrete en specifieke motieven van de beschikking die betrekking hebben op haar eigen situatie.

Waar verzoekende partij opeens boudweg opwerpt dat zij er in Roemenië onder de identiteit van haar nicht internationale bescherming heeft verkregen merkt de Raad op dat dit gegeven helemaal geen steun vindt in het rechtsplegingsdossier en de verzoekende partij dit evenmin onderbouwt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier (brief Roemenië ivm *takeback request*, map landeninformatie) dat aan de verzoekende partij op 22 december 2021 de vluchtelingenstatus toegekend werd.

De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op

overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend, kan stellen.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS